

[...]

32.184/II/PF

[...]

Betreft: Dienst Kijk- en Luistergeld – niet-toepassing van de taalwetten.

Ter zitting van 28 september 2000 hebben de verenigde afdelingen van de Vaste Commissie voor Taaltoezicht (VCT) een onderzoek gewijd aan een klacht die door een Franstalige, de heer [...], wonende te Wezembeek-Oppem, om de volgende redenen werd ingediend.

Na van de Dienst Kijk- en Luistergeld een Nederlandstalig aanslagbiljet voor het jaar 1999 te hebben ontvangen, heeft de klager het document teruggestuurd en om een Franstalig exemplaar verzocht. Er werd hem een herinnering tot betaling gestuurd – eveneens in het Nederlands. De klager heeft die teruggestuurd en een tweede maal om het Franstalig exemplaar verzocht. Zijn verzoek bleef onbeantwoord.

*

* *

Op de vraag om inlichtingen terzake, hebt u het volgende geantwoord.

"Op basis van de door u verstrekte informatie lijkt het er dus inderdaad op dat de taalwetgeving hier niet werd gerespecteerd. Omzendbrief 97/29 van 7 oktober 1997 betreffende het taalgebruik in de diensten van de Vlaamse Regering schrijft weliswaar voor dat het eerste contact tussen overheid en particulier in het Nederlands verloopt, maar bepaalt verder dat de inwoners van faciliteitengemeenten op uitdrukkelijk verzoek gebruik kunnen maken van hun wettelijk recht om in het Frans te communiceren met de overheid.

Ik zal de dienst Kijk- en Luistergeld over dit dossier interpellieren en indien blijkt dat de heer Crollen ten onrechte een Franstalig aanslagformulier ontzegd werd, zal ik aandringen op de nodige structurele maatregelen om deze spijtige situaties in de toekomst te vermijden."

*

* *

Betaalbiljetten zijn betrekkingen tussen een openbare dienst en particulieren.

Met toepassing van artikel 25, 1ste lid, van de bij koninklijk besluit van 18 juli 1966 gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken (SWT), waar artikel 39 van de gewone wet van 9 augustus 1980 tot hervorming der instellingen naar verwijst, gebruiken de plaatselijke diensten van de randgemeenten in hun betrekkingen met een particulier de door de betrokkene gebruikte taal voor zover die taal het Nederlands of het Frans is.

De Dienst Kijk- en Luistergeld dient dus die regels te volgen.

Aangezien de taalaanhorigheid van de klager bekend was – daar hij twee maal een Franstalig exemplaar heeft gevraagd – is de VCT van oordeel dat de klacht ontvankelijk en gegrond is.

De VCT neemt er akte van dat het nodige zal worden gedaan opdat een dergelijke situatie zich in de toekomst niet meer voordoet. Zij stipt aan dat het document dat in het Frans aan de klager zal worden gestuurd, als een origineel exemplaar moet beschouwd worden.